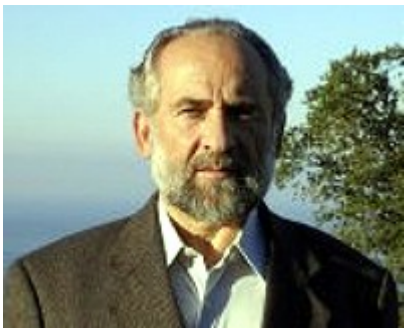
Οι Ιουδύλοι (Τρύφων Ολύμπιος)

Άκουσα προ καιρού, έναν ημιμαθή χριστοϊερέα, να κηρύττει από μεγάφωνου στο εκκλησιαστικό ποίμνιο, ότι οι πραγματικοί Ιουδαίοι είναι οι χριστιανοί και μάλιστα οι ορθόδοξοι. Αυτό είχε ίσως διδαχτεί στην ιερατική του σχολή και το αναμετέδιδε στο συναθροισμένο ποίμνιο, το οποίο άκουγε και άβουλο και ανόητο, όπως ανέκαθεν ήταν, σταυροκοπιόταν στο όνομα του Κυρίου. Δεν βρέθηκε κανένας, προς έκπληξή μου, να το αμφισβητήσει και να αντισταθεί. Όλοι απεδέχθησαν την προσβολή σαν τόσο φυσική, πράγμα που καταδεικνύει ότι γι' αυτούς ήταν έπαινος και καύχημα. Πώς μπορεί όμως ένας Έλληνας να δέχεται αυτή την αντίληψη; Πώς μπορούν εγγράμματοι άνθρωποι, που υπήρχαν αρκετοί στο εκκλησίασμα, να δέχονται αυτή την παραφροσύνη; Και όμως είναι τόσο απλό. Έχουν αποδεχτεί ότι είναι γνήσιοι συνεχιστές της εβραϊκής παραδόσεως, σ' αντίθεση προς τους Εβραίους που τους θεωρούν εκφυλισμένους και πλανημένους, αφού δεν δέχτηκαν τον Μεσσία Χριστό.

Γεννάται συνεπώς, η απορία και το ερώτημα, αν η χριστιανική ποιμαντορία και το ποίμνιό της είναι «γνήσιοι» Ιουδαίοι ή όχι. Ποιό άραγε είναι το γνήσιο, εκείνο που δηλώνει ότι είναι ή εκείνο που όντως είναι; Αν οι χριστιανορθόδοξοι είναι γνήσιοι Ιουδαίοι, τότε τί είναι οι Εβραίοι; Ποιοί άραγε κατέχουν την γνησιότητα του Ιουδαϊσμού, οι χριστιανοί ή οι Εβραίοι;

Η διαφωνία και διαμάχη μεταξύ χριστιανών και Εβραίων, που είχε ξεσπάσει τότε και ακόμη συνεχίζεται, δεν αφορούσε το κατά πόσο ο Χριστιανισμός ήταν ένα ιουδαϊκό γέννημα, κομμένο και ραμμένο στα ιουδαϊκά πρότυπα, αφού πράγματι ήταν. Το πρόβλημα αφορούσε την εξουσία. Οι χριστιανοί, είτε εκ πίστεως, είτε σκοπίμως, θεωρούσαν ότι ο Χριστός ήταν ο Μεσσίας, ενώ οι πιστοί στο Ταλμούδ Φαρισαίοι απέρριψαν, καταδίκασαν και συνέβαλαν στην εξόντωση του μεσσία. Τους αφαιρούσε την ποιμαντορική τους εξουσία και τους αφόπλιζε από τον μύθο της αιώνιας αναμονής του Σωτήρα. Θα έπρεπε να στερηθούν τα προνόμιά τους και την εξουσία, γι' αυτό και δεν δέχτηκαν.

Απογοητευμένοι από την άρνηση των πατριωτών τους να δεχτούν τον Χριστό σαν Μεσσία, οι χρισταπόστολοι στράφηκαν προς τα άλλα έθνη, γιατί εκεί διαφαινόταν μεγαλύτερη εξουσία από την εθνική, τοπική του Ισραήλ. Τότε και μόνο στράφηκαν

προς τον οικουμενισμό, ενώ νωρίτερα ήθελαν να έχουν μια αναθεωρημένη εθνική εβραϊκή θρησκεία, και όλες οι διδασκαλίες και επισκέψεις των αποστόλων ήταν στις εβραϊκές συναγωγές, διάσπαρτες ανά τον τότε κόσμο, όπως μαρτυρούν οι «Πράξεις των Αποστόλων». Ο λεγόμενος «απόστολος των εθνών» Παύλος, επεσκέπτετο τις συναγωγές των Εβραίων της διασποράς, και σκοπός του ήταν η αναθεώρηση της παλαιάς ιουδαϊκής πίστεως, αλλά μέσα στα όρια της εθνικής θρησκείας. Δεν φαινόταν πουθενά ο οικουμενισμός. Μόνο όταν τον ξυλοκόπησαν και εξεδίωξαν οι συγγενείς του Εβραίοι της Θεσσαλονίκης και Βέροιας στράφηκε στον οικουμενισμό. Πολύ χαρακτηριστικά αναφέρεται στις «Πράξεις των Αποστόλων»: *«Ο Παύλος ήλθον εις Θεσσαλονίκην, όπου ήτο η συναγωγή των Ιουδαίων. Καθώς δε συνήθιζεν ο Παύλος, εισήλθεν εις την συναγωγήν»* (17: 1-2). Επειδή όμως οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης ήταν εύποροι και δεν ήθελαν ούτε να διακινδυνεύσουν τα πλούτη τους για τον Παύλο, αλλά καμμιά διάθεση δεν είχαν ν' αφήσουν την πατρώα θρησκεία, ξεσηκώθηκαν εναντίον του, αλλά οι δικοί του τον φυγάδευσαν αμέσως *«κατά την διάρκειαν της νυκτός εις την Βέροιαν»* (17: 10). Αλλά όταν οι Ιουδαίοι της Θεσσαλονίκης το έμαθαν, πήγαν εκεί με άγριες διαθέσεις. Οι δικοί του τότε, αφού παραπλάνησαν τους εκ Θεσσαλονίκης ομοεθνείς τους, οδήγησαν τον Παύλο στην Αθήνα (17: 13-15).

Τότε πήγε στην Αθήνα, και για πρώτη φορά μίλησε εκτός συναγωγής, σε χώρο μη εβραϊκό, κι εκεί, για πρώτη φορά, ενεπνεύσθη την ιδέα του οικουμενισμού. Τότε έκανε την δραματική στροφή και δήλωσε ότι σι δυνάμεις του Θεού μπορούσαν να δοθούν και στους «γκογίμ» (=απίστους), και ότι μη Εβραίοι θα μπορούσαν να γίνουν μέλη του νέου Ισραήλ, αν και δεν είχαν ακολουθήσει το Μωσαϊκό Νόμο. Αυτή η στάση του Παύλου σήκωσε θύελλες στους αρχικούς δώδεκα, η οποίοι ήθελαν τη νέα θρησκεία να είναι εθνική εβραϊκή. Επικρατησάσης όμως της γνώμης του Παύλου, ωραιοποίησαν τους αποστόλους εκ των υστέρων και τους έβαλαν να μιλούν διάφορες γλώσσες, για να διδάξουν τα έθνη. Όμως δεν έφτιαξαν καμμιά θρησκεία μείγμα από στοιχεία όλων των εθνών, παρά μια καθαρά ιουδαϊκή θρησκεία, προς την οποία έπρεπε να προσαρμοστούν τα έθνη, απαρνούμενα τον δικό τους χαρακτήρα και τη δική τους ταυτότητα. Όλοι έπρεπε να μπουν κάτω από τον οίκο Ισραήλ και να δεχτούν τους παραλογισμούς των Βεδουίνων. Γι' αυτό, τόσο οι Έλληνες της Αθήνας, όσο και της Εφέσου, τον χλεύασαν και τον απέπεμψαν γιατί οι Έλληνες ήταν άνθρωποι της λογικής και νοημοσύνης και ήταν υπερήφανοι για την μακραίωνη καταγωγή τους. Αλλά, φαίνεται πως ο Χριστιανισμός απλώθηκε σε λαούς μη ελληνικούς, χωρίς εθνικό μεγαλείο, οι οποίοι δεν έχαναν με το να εισαχθούν και υπαχθούν στον οίκο του Ισραήλ. Γι' αυτό,

ο λεγόμενος οικουμενισμός του Χριστιανισμού, είναι στην ουσία ένας θρησκευτικός ιουδαϊκός ιμπεριαλισμός, αλλά με απουσία των ίδιων των Εβραιοφαρισαίων, οι οποίοι, ως το γνήσιο πρωτότυπο, έμειναν πιστοί στα πάτρια και στην εθνική τους καθαρή (κόσερ) πίστη. Οι άλλοι δεν θεωρήθηκαν ποτέ από το πρωτότυπο, από τους Εβραίους, σαν γνήσιοι δικοί τους, αλλά ως παραφθορά, ως ένα εκφυλισμένο παιδί τους. Βιολογικά, πνευματικά και εθνικά αποτελούν οι Εβραίοι το πρωπότυπο του Ιουδαίου και πολύ δικαιολογημένα, αφού αυτοί ουδέποτε χώθηκαν κάτω από ξένη πνευματική ομπρέλα και ουδέποτε αλλαξοπίστησαν. Συνεπώς, οι Εβραίοι αποτελούν ακόμη και σήμερα το γνήσιο του Ιουδαίου και όχι οι χριστιανοί των διαφόρων εθνών, οι οποίοι ούτε βιολογικά, αλλά ούτε και πνευματικά μπορούν να ταυτιστούν απολύτως με το πρωτότυπο. Είναι δε πνευματική μωρία και όνειδος να οικειοποιείται κάποιος ιδιότητα που δεν έχει και που ανήκει σε κάποιον άλλο.

Τί είναι συνεπώς οι χριστιανοί, αφού δεν είναι το γνήσιο του Ιουδαϊσμού; Εισαγόμενοι στον οίκο Ισραήλ έχουν βασικά εβραϊκά θρησκευτικά χαρακτηριστικά, ώστε να μπορούν να θεωρηθούν συγγενείς και παιδιά του Ιουδαϊσμού. Ταυτοχρόνως όμως, απέχουν από τους Ιουδαίους, διότι δεν έχουν βιολογική και εθνική συνειδησιακή συγγένεια. Αφού λοιπόν δεν είναι και ουδέποτε μπορούν να γίνουν το πρωτότυπο, να γίνουν Εβραίοι, δικαίωμα που έχουν εκ φύσεως οι γνήσιοι Ιουδαίοι, δεν είναι άλλο από εκφυλισμένοι Ιουδαίοι, δηλαδή Ιουδύλοι. Η χριστιανική ποιμαντορία και το ποίμνιό της, αν και έχουν αναγωγές στους Ιουδαίους και στην ιστορία τους, δεν μπορούν ποτέ να γίνουν εκείνοι, αλλά απλώς αλληθωρίζουν ιουδαϊκά, είναι κάλπικοι Εβραίοι, αν και αποστέλλουν την ψυχή τους στους κόλπους του Αβραάμ, δοξολογούν τους προφήτες σαν δικούς τους και υμνούν τον βασιλέα Δαβίδ εκ του οποίου προήλθε ο Μεσσίας. Αυτό το έκφυλο λοιπόν, ο Χριστιανισμός, συμβαίνει να μισεί το γνήσιο, από το οποίο αρχικούς προέκυψε, τους Εβραίους και αυτό είναι μία μεγάλη ειρωνεία της ιστορίας.

Πηγή: «Ποίμνιο ή Έλληνας;» (Τρύφων Ολύμπιος)